

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Evangelistarivm M. Maruli Spalaten. opus vere
euangelicum, sub fidei, spei & charitatis titulis in septem
libros partitum**

Marulić, Marko

Coloniæ, 1532

VD16 M 1298

Quid potissime prædicandum sit. ca. 12.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35578

Ierem. 1.

Iohannes
Baptista.
Matt. 14.

Actu. 18.

Mar. 16.
Lucæ. 8.

Lucæ. 10.

Matt. 4.

Matt. 10.

manus hominum, quam non obedisse deo viuenti. Ieremias vero ipsius domini verbis animatur ad prædicandum, dicentis: Tu ergo accinge lumbos tuos, & surge, & loquere ad eos omnia quæ ego præcipio tibi, ne timeas a facie eorum: nec enim timere te faciam vultum eorum. Non timuit Iohannes arguere Herodem regem, vt ostenderet non esse timendos qui occidunt corpus: sed vnum illum, qui corpus & animã simul potest mittere in gehennam. Apostoli ac martyres domini, ne Christum prædicarent, nec minis principum detereri, nec tormētis inhiberi potuerunt. Qui enim confidit in domino, sicut mons Sio, non commouebitur in æternũ Paulus cum esset Corinthi, per visionem nocturnã audiuit Chrm sibi dicentem: noli timere, sed loquere, & ne ta ceas, propter qd & ego sum tecum, & nemo apponetur tibi, vt noceat te. Protegit igitur vbi sui prædicatores deus, donec docendi munus impleant, & cum impleuerint, occidi permittit vt coronet.

Quid potissime prædicandum sit.

Caput. XII.

PRædicandum aut est euangeliũ, danda pie viuē di præcepta, differendũ de beatorũ gloria, quatenus fieri potest, pœnaq; damnatorũ, vt peccatores ad pœnitentiam excitentur, iusti ad perseuerantiã. Ad Apostolos ait saluator, Prædicate euangeliũ omni creaturæ. Et de ipsomet in Luca legimus, quod iter faciebat per ciuitates & castella prædicans & euangelizans regnũ dei. Hoc idem regnum discipulos iussit nuntiare, cũ ait, Dicite illis quia appropinquabit in vos regnum dei. Idem in plurimis quidem euangelij locis & tenebras commemorat, & gehennã, & tormentorũ locum, & vermem immortalem, & ignem æternũ. Pœnitentiam etiã prædicauit, dicens: Agite pœnitentiã, & appropinquabit regnum cælorũ. De discipulis quoque dicitur, Exeuntes prædicabant vt pœnitentiam agerent. Ad eos autẽ qui non indigent pœnitentia, est dictum, Qui perseuerauerit vsq; in finem, hic saluus erit. Præuaricator, non prædicator est, qui ab his discedens aliqua superflua &

nihil profutura docet, multa se nosse ostentās. Quid autem prodest multa scire, & deum nescire? Doctor gentium Paulus, missum se dixit euangelizare non in sapientia verbi, vt non euacuetur crux Christi. Non iudicauit (inquit) me scire aliquid inter vos, nisi Iesum Christū & hunc crucifixum. Vtque doceret aliam esse sapientiam carnis, aliam spiritus, ait: Sapientiam autem loquimur inter perfectos, sapientiam vero non huius seculi, neque principum huius seculi, quæ destruuntur, sed loquimur dei sapientiam in mysterio, quæ abscondita est. Idcirco sane & Timotheo discipulo ad prædicandum destinato, Formam habe (inquit) sanorum verborum, quæ a me audisti, in fide & dilectione, in Christo Iesu. Et ad Titum, Tu autem loquere quæ decent sanam doctrinam. Non enim sana, sed languens & infirma est doctrina, quæ pie sanctæque viuendi studio nihil omnino confert. Mortifera vero & detestabilis, quæ peruertere nititur veritatem humanæ philosophiæ argutijs. Audi præterea quod tibi sapientiæ antistes Salomon præcipiat, dicens, Erue eos qui ducuntur ad mortem, & qui trahuntur ad interitum, liberare ne cesses. Obseruare quoque debet vitæ spiritualis institutor & doctor, qui de thesauro cordis sui profert noua & vetera, vt quicquid ex libris diuinis recitauerit, non secundum literam occidentem illud inter prætetur, sed secundum spiritum viuificantem. Sciat aperire sensus verborum ambage velatos, & in medium proferre, & ad auditorum emolumenta conuertere, vt sunt visa distaque prophetarum, & ceremoniarum ritus ac sacrificiorum, quæ si spiritualiter & per tropologiam non intelligantur, similia deliramentis anilibus erunt. Ideo autem in Leuitico animalia quæ ruminant & vngulam diuidunt, munda sunt, quia vtique is ruminare videtur, qui in lege domini meditatur die ac nocte, & tunc vngulam diuidit, cum mysticum sensum a literalis intelligentia separat. Horum igitur scientiam ille qui populum docet, habeat, vt mundum cibum esurientibus offerre queat, & mentes ad audiendum intentas alere verbo salutis. Cæterum meminerit eos lacte

1. Cor. 2.

2. Tim. 1.

ad Titum. 2.

Prou. 24.

Leuit. 11.

Mat. 5.

Mat. 8.

Gala. 3.

alendos esse, id est, moralibus duntaxat præceptis instruendos, qui proficere incipiunt, solidum autem cibum perfectorem esse & ad altiora nitentium. His mysteriorum ardua explananda erunt, ut ad concupiscenda caelestia magis inardescant, dum diuini eloquii arcana mirantur. Sic dominus noster montem ascendens docuit discipulos, tanquam sublimioris disciplinae iam capaces. Descendisse autem de monte dicitur, quando cum turba fuerit loquendum. Hoc illud est quod in psalmo legimus: Ascendunt montes, & descendunt campi in locum quem fundasti eis. Montes erant, quibus dictum est: Vobis datum est, nosse mysterium regni dei. Campi vero descendentes, ad quos dixit Apostolus, Facti estis quibus lacte opus est, non solido cibo. Sicut igitur cuique conuenerit, ita doceatur ut omnes salui fiant, semper tamen cauendum est, ne rudis interpres declamet in ecclesia. Male enim exponens dicta scripturarum, periculum est, ne & ipse in errorem incidat, & alios inducat, quod si (ut dicitur) caecus caeco dux fuerit, ambo in foueam cadent. Hoc Apostolus Galatis, quos ipse docuerat, metuens, ait, Licet nos aut angelus de caelo euangelizet vobis, praeterquam quod euangelizauimus vobis, anathema sit. Indocto itaque silere multo satius est, & sua simplicitate contentum esse, quam docti officium usurpare, & docere velle quod non didicit, aut loqui quod nescit, cum periculo suae aliorumque salutis. Plerique tamen postquam eorum qui commendantur sermones lectitando edidicerint, confidenter praedicant. Tolerandos puto, dummodo aliquid ultra non praesumant. Sed verendum est, ne post haec auditorum palpatione diliniti, se esse magistros arbitrentur, cum non fuerint discipuli, & aliquid vel addant arroganter, vel mutent incosulte, vel subtrahant licenter. Multi me laudant, inquiet aliquis. Noli multitudini credere, certius paucorum iudicium est, quod in se habent, quod in alto laudat. Illud nempe pictoris optimum est opus, quod pictores commendant, non quod variis fuerat coloribus contrariis mirant. Tunc ergo vulgi de tua eruditione opinionibus, fidem adhibe, cum inde senserint & pictam